

Уночі була велика гроза. Шугали блискавки,
гримів грім і голосно гудів вітер.

Маленький хлопчик солодко спав. Його легке
дихання нечутно обвівало ведмедика, якого
він обіймав.

Прекрасні сни пролітали перед ним.

Просто перед будинком, на асфальті,
була величезна калюжа.

Хлопчик обережно ступив у неї.

У воді він побачив відображення себе,
неба, хмар...

«Дуже цікаво, звідки в калюжі
все це береться?» — думав хлопчик.

Ступив крок — і помітив, що картинка
розпливлася.

— Я можу ламати небо в калюжі! —
зрадів він і застрибав у воді, аж доки
калюжа не перетворилася на каламутне
болітце.

— Ой, як чудово! — знову сказав хлопчик. — Ану ж, зайді́ ще далі...

І він попрямував у центр величезної калюжі. Там було глибше, його чобітки майже сховалися у воді.

— Як цікаво! Я стою в калюжі й не мокну! — радів він. — Це все мої чудо-чоботи! Я тепер можу ходити, де захочу!